

Tekster: *Sl 73,23-28, ApG 8,26-39, Luk 10,38-42*

Salmer:

Rødning kl 10.30

729 Nu falmer skoven

Dåb 448 Fyldt af glæde

730 Vi pløjed

808 Fra vest står blæsten ind

438 Hellig, hellig, hellig

Nadver: 728.4: Så lær mig da Herre

11 Nu takker alle Gud

I skoven Lyngtoften 15 c kl 14.00

729 Nu falmer skoven

728: Du gav mig o Herre

808 Fra vest står blæsten ind

Nadver: 477 Som korn fra mange marker.

730 Vi pløjed

Det er tit sådan med de fortællinger, vi får læst højt i kirken, at enten har vi hørt dem så tit, at vi faktisk ikke hører, hvad det lige nu er, der læses op, eller også har vi allerede sat os godt til rette og ladet tankerne flyve, så vi ikke rigtigt hører efter fortællingerne. Jo, ordene strømmer nok ind ad vore øren, men så kommer de heller ikke ret meget længere.

Sådan tænker jeg måske, det er gået i dag. For hvorfor er der ellers ikke nogen der råber op? Hvorfor er der ikke nogen der siger: Nu er han altså lige kommet langt nok ud, Jesus: han kommer vandrende og bliver inviteret ind i et privat hjem, hvor der bor to kvinder.

Kvinden der har indbudt ham, Martha, begynder straks at rydde til side og lave mad så han kan få noget at spise. Selv sætter han sig til at snakke og den anden kvinde, Maria, der er søster til den første, sætter sig ned på gulvet og har hverken øje eller tanke for andet end at lytte til ham. Er der noget at sige til, at Martha bliver irriteret? Er der noget at sige til at hun beder Jesus hjælpe hende med at få Maria til at tage fat også? Og Jesus, hvad gør han? Han siger, at det er vigtigere at høre på ham end rydde op og lave mad, så han kan føle sig velkommen.

Jamen, hvad gør vi andre, når vi pludselig får uventede gæster? Prøver vi i ikke lige at få de gamle krummer af dugen og få pisket lidt flødeskum til en meget improviseret kage, samtidig med at vi med et halvt øre og delt opmærksomhed prøver at holde en konversation i gang med de tilkomne?

Hvordan har Jesus egentlig tænkt, at de skal få aftensmad, hvis både Martha og Maria bare sad ved hans fødder og lyttede til ham? Specielt da fordi Jesus næppe er kommet alene! Skal vi tænke os at de 12 disciple bare har stået ude på gaden, mens Jesus sad og talte til Maria? Og hvad med Lazarus, Marthas og Marias bror, han boede faktisk også i huset. Så foreløbig er det altså mad til 16 mennesker, vi taler om. Det er da faktisk en del, når man ikke lige er forberedt på det. Og så sidder Maria bare der uden at lave noget som helst!

Mindre provokerende bliver det ikke af, at vi hører denne fortælling ved en høstgudstjeneste. Sådant en præst som mig, der ikke har rørt en finger for at høsten kunne komme i hus, jeg har, når regnen da ikke skyllede ned, kunnet høre høstmaskinerne brumme til langt ud på natten de sidste uger. Ville det ikke være en direkte uartighed at

stille mig op og sige, at jeg har beskæftiget mig med det eneste nødvendige, mens alle de landmænd, de ansatte på maskinstationerne, landbrugsmekanikerne og de mange andre, der har arbejdet i døgn drift, bare har knoklet rundt uden seriøs grund?

Nu siger Jesus faktisk hverken at det er skidt eller overflødigt, at Martha har travlt. Han siger, at der er én ting der er ubetinget nødvendig, nemlig at lytte til ham. Det er dét, Maria er i færd med. Og dét skal hun ikke forhindres i.

Ikke desto mindre er det sådan, at når man læser evangelierne, er der ikke meget, der tyder på, at Jesus havde særlig sans for praktisk arbejde! Fiskeri, det er sådan noget med at smide nettet ud og så er det pludselig fuldt af fisk. Landbrug, det er noget med at drysse lystigt ud af såkornet både på marker og veje. Frugtavl, det er noget med at få et figentræ til at gå ud, fordi det ikke bærer frugt uden for figensæsonen. Og håndværk, det er noget, han har ladet ligge for at gå rundt og prædike. Jesus selv viser hverken særlig respekt eller særlig interesse for praktisk arbejde, fordi det ligger fuldstændig uden for, hvad der fylder hans eget liv. Men dermed være ikke sagt, at Jesus afviser betydningen af praktisk arbejde. Han beskæftiger sig bare ikke selv med det som andet end billeder på det der optager ham: gudsrigets komme. Men selvom han ikke beskæftiger sig med praktisk arbejde, anerkender han ikke desto mindre nødvendigheden af mad på bordet, byggeri, fiskeri. Det er bare ikke det vigtigste: det vigtigste er at høre, at Guds rige er på vej til os. Det vigtigste er at høre, at Gud er der, at Gud har tag i vores verden og vores liv, at høre at Gud holder fast ved os og ikke slipper os. Men at selv når vi dør ud af verden og bort fra hinanden, selv da er Gud der for os og holder fast i os for at føre os til liv i hans rige i

evighed. Det er det, Jesus fortæller os. Og når vi hører det og tager det til os og tror det, så åbner der sig et håb for os, der kan give os mod og kræfter i både gode og onde dage, både når vi er stærke og sunde og når vi er dødssyge. Både når vi lever og dør.

Det er dét, der ikke skal tages fra Maria og fra os! Det er det, der er essensen i fortællingen om Martha og Maria.

Jamen er det da ikke vigtigere at arbejde end at gå i kirke?

Ikke, hvis man lytter til Jesus! Men måske skal tingene slet ikke stilles op på den måde. Som Lukas fortæller om Martha og Maria er det tydeligvis en fortælling om to forskellige mennesker. Men det er jo sådan i biblen, at det der fortælles næsten altid bliver billede på noget der angår os og lige netop vore liv. Det er det, der er det mærkelige ved Biblen. Den er skrevet for to tusinde år siden eller mere, men det hele handler også om os, os der lever lige her og lige nu, samtidig med at det handler om det, der skete den gang. Som typer er de to kvinder genkendelige. Men de er også genkendelige som noget, der foregår inde i hver eneste af os. Der er noget Martha i os. En side af os, der vil aftvinge omgivelsernes respekt gennem det, vi gør, det vi udretter. Og så er der en Maria-side i os. Somme tider har vi bare brug for, at nogen tager sig af os, viser at de bryder sig om os og vil os noget godt, selvom vi ikke kan finde ud af at gøre noget.

Når Jesus taler til os, får vi at vide, at Gud bryder sig om os. At Gud vil os noget godt. Men det er som om Martha-siden inde i os, ikke vil give plads til at vi skal høre det. Der er så meget vi skal gøre, så meget, vi skal nå, tænker vi. Det kan ikke nytte bare at sætte sig ned og tage imod, at der er mening med at vi er her også selvom vi ikke

udretter det fjerneste. At vi har betydning, også selvom vi ikke har sat os det mindste spor i samfundet.

Jeg ved virkelig ikke hvordan verden ville se ud, hvis vi alle sammen bare sad hele tiden og lyttede til Jesus! Muligvis ville den nok være lidt urskovsagtig! Men jeg ved til gengæld, at hvis vi bare knokler løs og aldrig sætter os ned og får at vide, at vi har mening og betydning bare ved at være til, så går både vi og vores samfund i spåner. Vi selv går til i stress og depression. Og vores samfund bliver et hårdt og nådesløst system, hvor der kun er plads til de hurtige og effektive.

Vi er samlet i glæde over høsten. Vores glæde retter sig mod Gud, der har ladet kornet gro, og vores glæde omslutter også alle dem, der har slidt og slæbt for at få høsten i hus.

Og vi er samlet for at høre, at der er mening med vore liv, hvad enten vi har udrettet stort eller lidt eller slet ingen ting. For Gud elsker os. Gud vil at vi skal være her. Alle sammen. Både Martha og Maria. Både de dovne og flittige. Både dem der arbejder og dem der intet får fra hånden. Vi hører alle til i den verden, der Guds. Gud vil at vi skal være her. Og det skal ingen tage fra os.

Amen.